

Arrest

nr. 59 766 van 14 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VERVENNE, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 12 mei 2010 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 25 mei 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 1 februari 2011.

1.3. Op 7 februari 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u de Iraakse nationaliteit bezitten, van Arabische origine zijn en afkomstig zijn van Basra in Zuid-Irak. U zou nooit politiek actief zijn geweest en verklaarde geen problemen te hebben gekend met de Iraakse overheid. Uw echtgenoot zou op de markt in Basra een groenten- en fruitwinkeltje hebben uitgebaat. Op 15 april 2010 zouden twee goede klanten uw echtgenoot gevraagd hebben of zij twee kartonnen dozen met cd-spelers in zijn winkel konden bewaren. Uw echtgenoot zou de dozen 's avonds naar huis hebben meegenomen omdat hij schrik had dat deze uit zijn winkel zouden worden gestolen. De volgende dag, op 16 april 2010, zou uw echtgenoot met uw zoon A.(...) (°2000) naar de markt zijn vertrokken. Kort na hun vertrek zou de politie uw huis zijn binnengevallen. Ze zouden op zoek zijn geweest naar uw echtgenoot en het huis doorzocht hebben. De twee dozen zouden door de politie zijn meegenomen. U verklaarde dat de politie ermee dreigde u en uw kinderen mee te nemen indien uw echtgenoot zich niet zou melden. Na het vertrek van de politie zou u met uw twee jongste kinderen M.(...) (°2006) en M.(...) A.(...)i (°2008) naar uw neef Adel zijn gegaan. Van een vriend bij de politie zou Adel vernomen hebben dat in de dozen explosieven waren aangetroffen en de twee klanten van uw echtgenoten terroristen bleken te zijn die waren opgepakt nadat zij de winkel van uw echtgenoot hadden verlaten. Tien dagen later zou u het land hebben verlaten. U verklaarde tot aan uw vertrek uit Basra bij uw neef Adel te hebben verbleven. Enkele dagen na de komst van de politie bij u thuis zouden onbekenden bij uw schoonvader zijn langs geweest. Ze zouden gevraagd hebben naar de verblijfplaats van uw echtgenoot en ermee gedreigd hebben dat er iets ergs zou gebeuren indien hij zich niet zou melden. In de periode voor uw vertrek uit Basra zou u uw echtgenoot en uw zoon A.(...) niet meer hebben gezien. Evenmin zou u op de hoogte zijn geweest waar zij verbleven. Later zou u vernomen hebben dat uw echtgenoot op 16 april 2010 met uw zoon A.(...) was ondergedoken in een boomgaard van een vriend, nadat hij bij zijn terugkeer naar zijn winkel had vernomen dat de politie was langs geweest en naar de dozen op zoek was. Op 25 april 2010 zou u samen met uw twee jongste kinderen Manar en Mohammed Ali uit Irak zijn vertrokken. Op 12 mei 2010 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

Uw zoon A.(...) zou u ongeveer een maand later (25 juni 2010) in België komen vervoegen zijn. Net als bij uw vertrek zou uw neef Adel het vertrek van uw zoon A.(...) hebben geregeld. Uw schoonvader zou in november 2010 door onbekenden zijn ontvoerd. Op 9 januari 2010 zouden zijn ontvoerders hem voor de deur van zijn huis hebben achtergelaten. Kort nadat hij werd gevonden, zou hij overleden zijn. U verklaart dat uw echtgenoot zich nog steeds in de boomgaard van zijn vriend in Basra schuilhoudt.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land heeft verlaten omdat u schrik heeft dat u of één van uw kinderen in de plaats van uw echtgenoot door de politie of terroristen zullen worden meegenomen. U verklaarde dat de politie uw echtgenoot verdenkt van samenwerking met terroristen omdat in zijn winkel en later in zijn huis dozen met explosieven werden aangetroffen. Terroristen zouden dan weer uw echtgenoot zoeken omdat ze hem ervan verdenken een klacht te hebben neergelegd met als gevolg dat twee van hun leden (namelijk twee klanten van uw echtgenoot) werden opgepakt.

Voor wat betreft de door u aangehaalde vrees voor de politie dient vooreerst te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakte dat u of uw kinderen thans door de politie gezocht worden of vervolging dienen te vrezan. Naast het bezoek van de politie in april 2010, waarmee zij ermee gedreigd zouden hebben u of de kinderen mee te nemen indien uw echtgenoot zich niet bij hen zou melden, haalde u geen andere concrete elementen of feiten aan waaruit blijkt dat de politie momenteel naar u op zoek is.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat nergens uit uw asielrelaas blijkt dat de politie sinds uw vertrek uit Irak nog naar uw echtgenoot op zoek is (zie gehoorverslag CGVS, p.11 en p.15). Of er ondertussen oproepingen van de politie zijn gearriveerd, zegt u niet te weten (CGVS p.15), hetgeen opmerkelijk is gezien het feit u nog contacten heeft met uw familieleden en u bovendien stelt dat u via een kennis bij de politie aan bepaalde informatie bent gekomen. Ook verklaarde u uitdrukkelijk dat noch uw neef Adel, noch uw schoonbroer Abdullah problemen met de politie hebben, wat er in het huidige Irak niet op wijst dat u of uw echtgenoot door de politie worden gezocht (zie gehoorverslag CGVS, p.12 en p.14). In dit verband dient bovendien te worden opgemerkt dat uw echtgenoot in het verleden nooit enig probleem met de Iraakse overheid heeft gekend (zie gehoorverslag CGVS, p.11).

Rekening houdend met bovenstaande dringt de vraag zich op waarom hij zich niet bij de politie zou kunnen hebben aanmelden en zijn onschuld zou kunnen aantonen.

Voor wat betreft de door u aangehaalde vrees voor terroristen dient te worden opgemerkt dat u op geen enkel ogenblik informatie kon verschaffen over de personen die na de arrestatie van A.(...) H.(...) en A.(...) Ha.(...) (de twee klanten van uw echtgenoot) uw familie zouden viseren (zie gehoorverslag CGVS, p.5, p.10 en p.16). U verklaarde dat slechts twee van hen (m.n. de klanten van uw echtgenoot) werden opgepakt, maar ze wel met meer zijn. Tot welke groepering de personen die uw familie viseren behoren of vanwaar zij afkomstig zijn, wist u niet (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Evenmin slaagde u erin te antwoorden toen u werd gevraagd of A.(...) H.(...) en A.(...) Ha.(...) na hun arrestatie veroordeeld dan wel terug in vrijheid werden gesteld (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Het zou nochtans kunnen verwacht worden dat u van zulke zaken op de hoogte zou zijn indien u werkelijk tengevolge deze problemen uw land van herkomst zou zijn ontvlucht. Bij bovenstaande dient te worden opgemerkt dat niets u belette om via uw neef, waarmee u nog steeds contact heeft en die een vriend heeft bij de politie, hierover meer informatie in te winnen. Het feit dat u naliel zich hierover grondig te informeren doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees voor vervolging.

Voor wat betreft uw verklaringen aangaande de ontvoering van uw schoonvader in november 2010 dient te worden opgemerkt dat u hierover erg vaag bleef. Zo wist u niet waar en door wie hij is vastgehouden (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Evenmin slaagde u erin te antwoorden toen u werd gevraagd of de ontvoerders al dan niet contact namen met uw familie en diende u het antwoord schuldig te blijven toen u werd gevraagd of uw schoonvader tijdens zijn gevangenschap al dan niet mishandeld werd (zie gehoorverslag CGVS, p.15-16). Dit is weinig geloofwaardig. Alsook verklaarde u niet op de hoogte te zijn van het feit of uw familie naar aanleiding van de ontvoering van uw schoonvader een klacht bij de politie heeft ingediend (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Bovendien dient te worden aangestipt dat u onvoldoende aannemelijk maakte dat uw schoonvader ontvoerd werd door aanhangers van A.(...) Ha.(...) en A.(...) H.(...) (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Temeer daar uw familie sinds het bezoek van twee onbekenden in april 2010 bij uw schoonvader geen enkel probleem meer zouden hebben gekend en niets er in uw asielrelaas erop wijst dat na april 2010 terroristen nog naar uw echtgenoot op zoek waren (zie gehoorverslag CGVS, p.14-15). Ter ondersteuning van het overlijden van uw schoonvader legde u een kopie neer van zijn overlijdensakte die u per mail verklaarde te hebben ontvangen. Hierbij dient te worden opgemerkt dat uit een vertaling blijkt dat uw schoonvader aan een hartinfarct en een hoge bloeddruk is gestorven. Uit het document kan niet worden afgeleid dat er een verband bestaat tussen een ontvoering en zijn overlijden.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat het uitermate bevreemdend is dat uw echtgenoot zich negen maanden nadat hij met de politie en terroristen problemen zou hebben gekregen nog steeds in Basra bevindt. Op de vraag wat hij van plan is, bleef u vaag en zei u dat hij misschien op zoek is naar geld om te vertrekken of aan het wachten is tot u een verblijfsvergunning bezit zodat hij via gezinshereniging naar hier kan komen (zie gehoorverslag CGVS, p.10). In dit verband is het evenmin geloofwaardig dat u niet zou weten waar uw echtgenoot zich heden bevindt. U stelt dat hij u enkele keren gebeld heeft en hij bij een vriend logeert. De naam van die vriend zou u dan weer niet kennen. Niettegenstaande het feit dat uw zoon u wist te melden dat hij in een huisje in een boomgaard verblijft, heeft u geen idee waar dit precies zou zijn (CGVS p.6).

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs neerlegde waaruit de door u aangehaalde problemen met de politie of de terroristen kan worden afgeleid.

Bovenvermelde opmerkingen doen het CGVS besluiten dat u op basis van de door u aangehaalde vluchtmotieven de status van vluchteling niet kan worden toegekend. U haalt geen andere redenen of problemen aan die in uw geval tot een vrees voor vervolging bij terugkeer zouden kunnen leiden. Evenmin haalt u andere problemen aan die zich zouden hebben voorgedaan in de voorbije jaren (CGVS p.13-17).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, kan een Iraakse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c Vw. toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Iraakees toegekend.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB inzake "Irak - Actuele veiligheidssituatie in Centraal-en Zuid-IRAK" dd. 20 mei 2010).

De daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende (ogenblik waarop een akkoord werd bereikt tussen het Mehdi-leger en de Iraakse overheid), bleef doorgaan in 2009. In 2010 was het aantal veiligheidsincidenten over heel het Iraakse grondgebied in de periode vlak voor de verkiezingen op haar laagste peil sinds vijf jaar en dit ondanks de verhoogde politieke spanning en een aantal belangrijke bomaanslagen o.a. in Bagdad in de aanloop naar de parlementsverkiezingen van maart. Na de verkiezingen zorgde de politieke impasse wel voor grotere onzekerheid en is het geweld vooral in de hoofdstad Bagdad en omgeving gestegen. Het geweld in Irak neemt verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard. Een tweede type van geweld dat heel vaak voorkomt zijn beschietingen ("drive-by-shootings", schietpartijen tussen rivaliserende groepen of tussen troepen/politie en opstandelingen). Daarnaast komen ook kidnapping, mortier- en raketaanvallen en de vernietiging van infrastructuur regelmatig voor (zie bijgevoegde SRB inzake "Irak - Actuele veiligheidssituatie in Centraal-en Zuid-IRAK" dd. 20 mei 2010).

De algemene veiligheidssituatie is verbeterd, maar de geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal erg verschillend. In de vijf Centraal-Iraakse provincies blijft de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch. In de zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag. In het zuiden is het aantal burgerslachtoffers sinds midden 2008 erg gedaald. Ondanks de verbeterde veiligheidssituatie doen sjiitische militante groepen in het zuiden wel een poging om hun netwerken er terug op te bouwen, wat blijkt uit aanslagen die er nog in beperkte mate plaatsvinden. Er zijn echter geen berichten dat het aantal aanslagen opmerkelijk zou zijn gestegen in het zuiden van Irak sinds januari 2010. Wel werden er op 10 mei 2010 vermoedelijk door Al Qaeda een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarvan enkele aanslagen in het zuiden die gericht waren op sjiitische burgers. Toch hebben de terreurgroepen die verantwoordelijk zijn voor deze aanslagen veel minder slagkracht dan in het verleden en kan de globale veiligheidssituatie in het zuiden nog steeds als relatief stabiel worden omschreven.

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Irakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Irakezen uit zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers van april 2009, p.18 – p.21). Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen. Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat zij actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U komt uit de provincie Basra waar de algemene veiligheidssituatie relatief kalm is. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Basra actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Basra aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde documenten, namelijk een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van uw nationaliteitsbewijs en kopieën van de identiteitskaarten van uw kinderen Manar en Amar, zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen. Ze bevestigen enkel uw identiteit en uw afkomstig van Basra, dewelke hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, voert verzoekster aan te voldoen aan de vier voorwaarden die in artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (vluchtelingenverdrag) worden gesteld. Verzoekster betoogt dat de eenmalige bedreiging van de politie, waarbij ze in die mate angst aangejaagd werd dat ze het huis onmiddellijk verlaten heeft, voor haar voldoende was om vervolging te vrezen. Zij heeft intussen vernomen dat haar echtgenoot zich zou hebben aangegeven bij de politie zodat zij op heden geen angst meer heeft van de politie. Wat betreft haar vrees voor de terroristen, bevestigt verzoekster dat zij geen informatie kan verschaffen over de terroristen die haar familie zouden viseren, hetgeen weinig opmerkelijk is volgens haar, en zij evenmin weet wat er met A. H. en A. Ha. gebeurd is na hun arrestatie. Verzoekster vervolgt dat zij omtrent het overlijden van haar schoonvader maar vaag kan blijven omdat zij op dat moment niet in Irak was, geen details aan de telefoon worden verteld en het gehoor zeer kort na het overlijden plaatsvond hetgeen het te moeilijk en emotioneel maakte voor haar familie om er al over te spreken. Waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verder aanhaalde dat de overlijdensakte van haar schoonvader geen verband aantoonde tussen de ontvoering en zijn overlijden, stelt verzoekster dat haar schoonvader gestorven is aan een hartinfarct en hoge bloeddruk en dit een ontvoering niet uitsluit, en aan het neergelegde document het voordeel van de twijfel dient verleend te worden. Verzoekster merkt verder op dat haar echtgenoot omwille van financiële redenen nog steeds Irak niet heeft kunnen verlaten, hoewel de vrees voor de politie afgenomen is, de vrees voor de terroristen toegenomen is aangezien haar echtgenoot als getuige zou moeten optreden tegen de terroristen, het sektarisch geweld op heden nog steeds luwt in geheel Irak, en zij niet op de bescherming van de autoriteiten in haar land van herkomst kan rekenen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, en de materiële motiveringsplicht, voert verzoekster aan dat er geen twijfel kan bestaan over het feit dat zij bij een terugkeer naar Irak zal worden blootgesteld aan onmenselijke behandelingen, alsook dat de veiligheidssituatie in Irak niet als stabiel kan worden beschouwd. Onder verwijzing naar enkele artikelen betreffende veiligheidsincidenten tracht verzoekster aan te tonen dat de veiligheidssituatie in Zuid-Irak niet zo veilig is als de commissaris-generaal wel voorhoudt.

Aan het verzoekschrift worden, naast de bestreden beslissing, volgende artikels toegevoegd: 'Iraakse steden geteisterd door serie bomaanslagen' uit Het Nieuwsblad van 25 augustus 2010, 'Dodental aanslagen Basra loopt op naar 45' uit ANP van 8 augustus 2010, 'Basra blasts kill 20 Iraqis, wound scores' uit Boston van 7 augustus 2010 en 'De invasie van Irak in 2003 was de moeite niet waard' uit De Morgen van 8 september 2010.

Ter terechtzitting wordt door verzoekster een oproeping door de politie, gedagtekend 2 augustus 2010, in hoofde van haar echtgenoot ingediend. Een vertaling van voornoemd stuk wordt neergelegd samen met de enveloppe waarin het document werd opgestuurd door familie.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) zij niet aannemelijk maakt dat zijzelf of haar kinderen thans vervolging dienen te vrezen vanwege de politie, (ii) nergens uit haar asielrelaas blijkt dat de politie sinds haar vertrek nog op zoek is naar haar echtgenoot in Irak, (iii) zij geen informatie kan verschaffen over de personen die na de arrestatie van A. H. en A. Ha. haar familie zouden viseren, (iv) zij erg vaag blijft over de ontvoering van haar schoonvader in november 2010, (v) het bevreedend is dat haar echtgenoot zich nog steeds in Basra zou bevinden, (vi) zij geen enkel begin van bewijs neerlegt waaruit de door haar aangehaalde problemen met de politie of met de terroristen kan worden afgeleid, (vii) na een grondige analyse van de veiligheidssituatie in Basra blijkt

dat er actueel voor burgers uit Basra geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat, en (viii) de door haar neergelegde documenten, met name een kopie van haar identiteitskaart en die van de kinderen, en een kopie van haar nationaliteitsbewijs, slechts hun identiteit en afkomst uit Basra aantonen.

Ter terechtzitting wordt door de verwerende partij een update met betrekking tot de veiligheidssituatie in Basra, gedagtekend 20 december 2010, neergelegd.

2.4. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.5. Blijkens verzoeksters verklaringen, zoals weergegeven in het gehoorverslag toegevoegd aan het administratief dossier, werd op 16 april 2010 een huiszoeking uitgevoerd door de politie op een ogenblik dat haar echtgenoot niet aanwezig was. Na de huiszoeking bleef zij nog korte tijd thuis op advies van haar schoonbroer, die, na zijn terugkeer *“na een half uur of iets meer”*, zei hij dat zij niet meer mocht thuisblijven omdat hij bang was dat de politie zou terugkeren. Verzoekster die samen met haar schoonouders en schoonbroer in een groot gebouw, opgedeeld in drie huizen woonde (gehoor, p. 5), vluchtte samen met twee van haar drie kinderen naar het huis van haar neef A. die ging informeren naar haar zoon en man. Neef A., die een vriend heeft bij de politie, vertelde dat de bij de huiszoeking gevonden kartonnen dozen explosieven bevatten die terroristen hadden achtergelaten bij haar echtgenoot en dat deze terroristen, die aangehouden werden, verklaringen hadden afgelegd (gehoor CGVS, p. 8-9). Verzoeksters echtgenoot en de zoon, die al vroeg naar de markt waren vertrokken, gingen naar de zaak en werden daar door de burens ingelicht dat de politie was gekomen op zoek naar dozen (gehoor CGVS, p. 8-9). Verzoeksters echtgenoot en zoon doken onder op een voor de familie onbekende plaats zonder dat de echtgenoot iets liet weten aan de familie (gehoor, p. 7, 9, 10). Verzoeksters schoonbroer dook eveneens onder omdat hij bang was dat hij zou ontvoerd worden (gehoor CGVS, p. 5) en 10 dagen na de huiszoeking verliet verzoekster met twee van haar kinderen Irak via Teheran om vervolgens in België asiel aan te vragen op 12 mei 2010. Verzoeksters schoonvader/oom werd door de terroristen ontvoerd *“twee maanden geleden”* en nadat hij werd vrijgelaten, overleed hij op 9 januari 2011 (CGVS gehoor, p. 5). Tijdens het gehoor van 1 februari 2011 verklaart verzoekster dat haar man nog altijd ondergedoken leeft en dat zij in contact staat met haar neef (CGVS, gehoor p. 14 en 15).

De Raad leest in het verzoekschrift dat verzoekster omtrent het ene aspect van haar asielaanvraag, met name de vrees voor vervolging vanwege de politie, aanvoert dat zij op heden geen angst meer heeft voor de politie omdat *“echter (dient) opgemerkt te worden dat na het incident met de schoonvader van verzoekster (zie infra), de echtgenoot van verzoekster zich wel zou hebben aangegeven bij de politie”*, hij *“immers bang was voor zijn familie en (...) erger (wou) voorkomen”*, en *“bovendien (...) de twee terroristen verklaard (zouden) hebben dat de echtgenoot van verzoekster met de explosieven niets te maken heeft en dat de echtgenoot enkel zou opgeroepen zijn als getuige tegen de terroristen”*.

Vooreerst wijst de Raad erop dat redelijkerwijs mag verwacht worden dat indien verzoeksters echtgenoot samen met zijn zoon zou zijn ondergedoken omwille van een huiszoeking door de politie in april 2010, hij minstens contact met zijn familie zou hebben opgenomen al was het maar om te verifiëren dat zij in goeden doen verkeerden. Daarenboven is het niet geloofwaardig dat verzoekster na tien dagen op initiatief van haar neef langs vaderszijde, zonder te weten waar haar echtgenoot en zoon verblijven, met twee kleine kinderen zou zijn gevlucht naar Iran/België terwijl zij in Basra, één van de grootste steden in Irak, bij (schoon)familie/oom/neef aan vaderskant kon verblijven, temeer de neef aan vaderskant contacten had bij de politie en verzoekster noch haar familie ooit enig probleem zouden hebben gekend met de politie, met uitzondering van de beweerde huiszoeking, voor zover daar enig

geloof aan gehecht kan worden. Verzoeksters hele relaas wordt verder ondermijnd door enerzijds de vage omschrijving in het verzoekschrift, namelijk dat haar echtgenoot zich heeft aangegeven bij de politie *“na het incident met de schoonvader”* – is dit na de ontvoering *“twee maanden geleden”* of na het overlijden op 9 januari 2011 – en anderzijds door de vaststelling dat zij ten tijde van het gehoor, met name op 1 februari 2011, nog altijd niet op de hoogte was dat haar man zich *“na het incident met de schoonvader”* had aangegeven terwijl zij wel in contact staat met haar neef en hoe dan ook van haar echtgenoot redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij haar onmiddellijk zou hebben opgebeld met het nieuws dat hij niet langer hoefde te vrezen voor de politie. Haar beweringen in het verzoekschrift dat zij slechts over een *“minieme hoeveelheid aan informatie beschikt”*, en zij niet zeker is over de precieze verblijfplaats van haar echtgenoot aangezien het laatste contact dateert van een aantal maanden geleden, kunnen de Raad niet overtuigen. De Raad besluit dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoeksters opgediste relaas.

2.6. Het besluit van de Raad wordt verder ondersteund door de vaststelling dat verzoeksters verklaringen over de terroristen die werden opgepakt nadat ze verpakte explosieven in bewaring gegeven hadden aan haar echtgenoot, en over de andere terroristen die haar familie zouden gevisieerd hebben en haar schoonvader zouden ontvoerd hebben, zeer vaag zijn. Immers, veel verder dan de namen A. H. en A. Ha., de beweerde klanten-terroristen die de explosieven in bewaring zouden hebben gegeven, komt verzoekster niet. Nochtans kan van de betrokkene die zijn land van herkomst ontvlucht, verwacht worden dat hij/zij de redenen van zijn/haar vlucht op een redelijk coherente en waarachtige wijze kan toelichten vermits de beslissing om zijn land te verlaten zo fundamenteel en ingrijpend is. Dit klemt des te meer nu verzoekster na 10 dagen samen met twee kleine kinderen haar land zou ontvlucht zijn onder andere omwille van haar angst voor de terroristen. De Raad stelt in casu vast dat verzoekster in het verzoekschrift bevestigt dat zij omtrent de terroristen die haar familie viseren niet veel informatie kan verschaffen, in het bijzonder dat zij niet weet tot welke groepering zij behoren en wat er met de twee opgepakte leden na hun arrestatie is gebeurd. Dat zij in het verleden nooit problemen heeft gekend met terroristen, zij haar thuisland onverwijld verlaten heeft zonder zich verder te kunnen informeren en zij weinig informatie doorkrijgt via de telefoongesprekken met haar familieleden, kan de Raad niet overtuigen omdat een vlucht nu net zo ingrijpend is in het leven van de betrokkene. Gelet op de context van het asielrelaas vormt het gebrek aan kennis over de personen en organisatie die verzoeksters familie belagen en viseren een dermate belangrijk gegeven dat moet worden aangenomen dat, indien verzoeksters relaas op enige waarheid zou berusten, zij daar de nodige toelichting over zou kunnen geven. Overigens is het zeer bedenkelijk dat twee bij naam bekende klanten-terroristen nu net aan verzoeksters echtgenoot twee dozen explosieven in bewaring zouden geven, vermits hij zonder enig probleem aan de politie de naam en toenaam zou kunnen vermelden zelfs indien zij niet waren gearresteerd. Van verzoekster kan overigens verwacht worden dat zij ook al het mogelijke in het werk stelt om recente informatie te bekomen indien haar relaas op enige waarheid zou berusten. Verzoeksters nalatige houding klemt bovendien des te meer nu haar neef blijkens haar verklaringen contacten heeft bij de politie en ze via hem meer informatie zou kunnen vergaren over de terroristen die haar familie zouden bedreigen (CGVS, gehoor p. 12).

Om dezelfde reden is het dan ook niet aannemelijk dat verzoekster omtrent de ontvoering en het overlijden van haar schoonvader amper toelichting kan geven. De Raad verwacht van verzoekster niet dat zij gedetailleerde verklaringen hierover zou afleggen, doch er kan ook hier aangenomen worden dat zij, gelet op de context, minstens op de hoogte zou zijn of de familie al dan niet een klacht heeft ingediend, temeer zij nu niets meer te vrezen blijken te hebben van de politie. Verzoeksters verweer dat zij niet in Irak aanwezig was ten tijde van de ontvoering, haar geen details werden verteld om haar niet ongerust te maken en zij voor het gehoor op het Commissariaat-generaal nog niet veel details kon geven omdat haar schoonvader nog maar pas overleden was wat het te moeilijk en emotioneel maakte om er met haar familieleden over te praten, is hierbij niet afdoende vermits haar schoonvader overleed op 9 januari 2011 en het gehoor pas drie weken later plaatsvond. Zoals reeds opgemerkt, mag redelijkerwijs verwacht worden dat haar echtgenoot met verzoekster contact zou hebben opgenomen vermits hij zich na het incident met haar schoonvader, zou hebben aangegeven bij de politie.

Waar verzoekster met betrekking tot de neergelegde faxkopie van de overlijdensakte van haar schoonvader verzoekt om de toekenning van het voordeel van de twijfel aangezien het niet uitgesloten is dat haar schoonvader, gezien zijn zwakke gezondheid, wel degelijk aan een hartinfarct ten gevolge van de ontvoering zou kunnen bezwijken zijn, merkt de Raad op dat gelet op het voorgaande geen enkel geloof wordt gehecht aan verzoeksters opgediste relaas en het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegepast als men overtuigd is van de algemene geloofwaardigheid, wat in casu niet het geval

is. In de bestreden beslissing wordt correct gesteld dat uit de overlijdensakte niet kan worden afgeleid dat er een verband bestaat tussen een ontvoering en het overlijden.

Wat betreft verzoeksters opmerking ten slotte dat sektarisch geweld op heden nog steeds luwt in geheel Irak, merkt de Raad op dat een verwijzing naar een algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat een kandidaat-vluchteling in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, maar dat deze vrees voor vervolging in concreto dient te worden aangetoond.

2.7. Volledigheidshalve voegt de Raad eraan toe dat, behoudens een kopie van een overlijdensakte, geen enkel begin van bewijs wordt ingediend van verzoeksters relaas en evenmin enig begin van bewijs wordt ingediend waaruit kan worden afgeleid wanneer zij Teheran met het vliegtuig heeft verlaten na haar beweerde vlucht uit Irak, en wanneer en waar zij in de Schengen zone is binnengekomen. Wat de oproeping van 2 augustus 2010 van de politie betreft, document neergelegd ter terechtzitting, wijst de Raad erop dat documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een aangehaald relaas en vervolgingsfeiten slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen, wat in casu niet het geval is.

2.8. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Wanneer er zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebrachte asielrelaas, bestaat er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève te toetsen.

2.9. De Raad benadrukt dat om voor de subsidiaire beschermingsstatus, zoals vervat in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet - dat de omzetting naar Belgisch recht is van de Richtlijn 2004/83EG - in aanmerking te komen de aanvrager het bestaan van zwaarwegende gronden op een reëel risico op ernstige schade moet aantonen bij terugkeer naar zijn land van herkomst. De Raad stelt vast dat verzoekster aanvoert dat er geen twijfel kan bestaan over het feit dat zij bij een terugkeer naar Irak zal blootgesteld worden aan onmenselijke behandelingen en dat de veiligheidssituatie in geheel Irak niet als stabiel kan beschouwd worden. In de mate verzoekster zich beroept op de elementen die aan de grondslag liggen van haar asielrelaas, merkt de Raad op dat naar aanleiding van bovenstaand onderzoek werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoekster zich niet baseren op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in art. 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

De Raad leest verder in de bestreden beslissing dat uit een analyse van de situatie in Basra blijkt dat de algemene veiligheidssituatie er relatief kalm is en dat er op dit ogenblik voor burgers geen sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekster slaagt er niet in om de conclusie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die gesteund is op objectieve informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 20: *'Subject Related Briefing, Irak, De actuele veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak'* van 20 mei 2010), te weerleggen. Uit de door verzoekster bijgebrachte artikels blijkt weliswaar dat er in Basra nog aanslagen plaatsvinden, doch hieruit kan niet worden afgeleid dat de situatie in Basra zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft rekening gehouden met de mogelijkheid dat er ook in Zuid-Irak nog veiligheidsproblemen kunnen opduiken doch uit de toegevoegde informatie omtrent Basra blijkt dat: *"Vooral sinds juni 2008 is het aantal veiligheidsincidenten spectaculair beginnen dalen (...) bijna twee jaar na de beëindiging van de uitgebreide militaire operatie blijven alle bronnen spreken van een fel verbeterde veiligheidssituatie. (...) De meeste incidenten die er nu nog gebeuren hebben weinig impact. Nu de strijd tussen de rivaliserende milities op een laag pitje staat worden hoofdzakelijk politiek gemotiveerde aanslagen gepleegd, waarbij vooral veiligheidspersoneel gevisereerd wordt en waarbij af en toe burgerslachtoffers vallen."* (p. 20-21).

De Raad wijst erop dat uit dezelfde informatie blijkt dat andere landen geen beschermingsstatuut meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de Zuidelijke provincies van Irak en de asielaanvragen op individuele gronden beoordelen. Zowel het Verenigd Koninkrijk, Denemarken, Duitsland, Noorwegen als Finland voeren geen bijzonder beleid voor Iraakse asielzoekers. Zowel Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden als Denemarken beoordeelt asielaanvragen op individuele gronden en er is geen sprake van een speciaal beleid voor bijzondere groepen. Enkel Duitsland voert in

de praktijk een soepel beleid voor religieuze minderheden. In deze landen vindt zowel gedwongen als vrijwillige terugkeer van Iraakezen plaats en in bepaalde gevallen op basis van een Memorandum of Understanding met de Iraakse regering (Noorwegen, Denemarken en Zweden). De Raad is dan ook van oordeel dat de commissaris-generaal op basis van de door hem geraadpleegde informatie correct tot het besluit komt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat in haar hoofde een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

2.10. Waar verzoekster tot besluit betoogt dat de subsidiaire bescherming die is toegekend aan mensen uit Zuid-Irak (nog) niet ingetrokken is en dit betekent dat het inderdaad nog niet 100% veilig is om de mensen terug te sturen naar huis, merkt de Raad op dat op grond van artikel 55/5 van de vreemdelingenwet de subsidiaire beschermingsstatus wordt opgeheven wanneer de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is. Uit de vaststelling dat de commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus niet heeft opgeheven aan mensen afkomstig uit Zuid-Irak zou inderdaad, zoals verzoekster terecht stelt, afgeleid kunnen worden dat de veiligheidssituatie in Zuid-Irak (nog) niet 100% is. Echter in casu dient de Raad vast te stellen dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, zoals blijkt uit hetgeen gesteld in punt 2.9, de algemene veiligheidssituatie in de provincie Basra relatief kalm is en dat er thans geen redenen zijn om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Het is de taak van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in deze verdragsbepaling of artikel 48/4 van de vreemdelingenwet vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. De vaststelling dat de commissaris-generaal vroegere toekenningen om welke redenen dan ook niet of nog niet heeft opgeheven, wijzigt niets aan hetgeen voorafgaat.

2.11. In de mate verzoekster ter terechtzitting protesteert dat een update van de veiligheidssituatie wordt ingediend, *'Subject Related Briefing, Irak, De actuele veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak'* van 20 december 2010, is de Raad van oordeel dat verwerende partij deze update inderdaad wel eerder had kunnen indienen, doch dat bij het onderzoek naar de asielaanvraag rekening dient gehouden te worden met de actuele situatie in het land van herkomst, dat dit overigens in het belang is van de asielzoeker, en een regelmatige update van de veiligheidssituatie van zorgvuldigheid getuigt. Deze update bevestigt de informatie van het vorige CEDOCA rapport van mei 2010 over Irak, in het bijzonder Basra (p. 17-18). In de update wordt er ook vastgesteld dat het beleid van de andere Europese landen niet gewijzigd is sinds begin vorig jaar wat de behandeling van Iraakse asielaanvragen betreft. Het UNHCR beveelt in haar nieuwe nota nog steeds aan om geen gedwongen terugkeer te organiseren naar de vijf centrale provincies en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vindt dat er momenteel geen sprake kan zijn van gedwongen terugkeer naar Bagdad. Basra is gelegen in Zuid-Irak zodat ook uit de nieuwe update niet kan worden afgeleid dat verzoekster een reëel risico loopt op ernstige schade ingeval van terugkeer naar haar land van herkomst Irak, en in het bijzonder Basra.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS